

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2017r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący: Sędzia SR Joanna Jurkiewicz

Protokolant: Anna Wiecheć

po rozpoznaniu w dniach 15.11.2016r., 07.02.2017r., 11.07.2017r. oraz 12.09.2017r. sprawy:

- **A. B. (1) ((...))**, syna J. i T., urodzonego (...), PESEL (...);

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 07 sierpnia 2015r. w miejscowości K., ul. (...) na drodze publicznej i w strefie zamieszkania, kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości – badanie krwi z wynikiem 1,97 promila oraz 1,68 promila alkoholu we krwi oraz pomimo obowiązującego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wydanego na podstawie wyroków sądowych o sygnaturach X K 1057/11 oraz II K 380/09 wydanych przez Sąd Rejonowy w Gdańsku, przy czym ze zgromadzonego materiału wynika, że czynu dopuścił się działając w warunkach recydywy,

tj. o czyn z art. 178a§1 i 4 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

2. w dniu 24 października 2015r. w miejscowości L., ul. (...) na drodze publicznej i w strefie zamieszkania, kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym marki M. o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości – badanie krwi z wynikiem 3,04 promila oraz 2,70 promila alkoholu we krwi oraz pomimo obowiązującego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wydanego na podstawie wyroków sądowych o sygnaturach X K 1057/11 oraz II K 380/09 wydanych przez Sąd Rejonowy w Gdańsku, przy czym ze zgromadzonego materiału wynika, że czynu dopuścił się działając w warunkach recydywy wielokrotnej,

tj. o czyn z art. 178a§1 i 4 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

- **G. K. (1)**, syna J. i I., urodzonego (...), PESEL (...);

oskarżonego o to, że:

w dniu 07 sierpnia 2015r. w miejscowości K., ul. (...) na drodze publicznej i w strefie zamieszkania, kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości – badanie krwi z wynikiem 3,18 promila oraz 2,94 promila alkoholu we krwi

tj. o przestępstwo z art. 178a§1 k.k.

I. Oskarżonego **A. B. (2)** uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie 1. oskarżenia z tym ustaleniem, że czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia w okresie od 31.08.2013r. do 31.08.2014r. kary 1 (jednego) roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 06.03.2012r. w sprawie X K 1057/11 za czyn z art., 178a§1 i 4 k.k. i inne, czyn ten kwalifikuje z art. 178a§1 i 4 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

II. Oskarżonego **A. B. (2)** uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie 2. oskarżenia z tym ustaleniem, że czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia w okresie od 31.08.2013r. do 31.08.2014r. kary 1 (jednego) roku

pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 06.03.2012r. w sprawie X K 1057/11 za czyn z art., 178a§1 i 4 k.k. i inne, czyn ten kwalifikuje z art. 178a§1 i 4 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

III. Ustalając, że czyny opisane w punktach I i II wyroku stanowią ciąg przestępstw, przy zastosowaniu art. 91§1 k.k., na podstawie art. 178a§4 k.k. skazuje oskarżonego A. B. (2) na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

IV. Na podstawie art. 42§3 k.k. orzeka wobec oskarżonego A. B. (1) środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

V. Na podstawie art. 43a§2 k.k. orzeka od oskarżonego A. B. (1) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 16.000 (szesnastu tysięcy) złotych.

VI. Oskarżonego **G. K. (1)** uznaje za winnego czynu zarzucanego mu oskarżeniem, czyn ten kwalifikuje z art. 178a§1 k.k. i za to na mocy art. 178a§1 k.k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

VII. Na podstawie art. 42§2 k.k. oraz art. 43§3 k.k. orzeka wobec oskarżonego G. K. (1) środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 (pięciu) lat, zobowiązując oskarżonego do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów.

VIII. Na podstawie art. 43a§2 k.k. orzeka od oskarżonego G. K. (1) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 8.000 (osiem tysięcy) złotych.

IX. Na mocy art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt. 3 i 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) obciąża oskarżonych kosztami sądowymi w całości, w tym wymierza im opłaty:

- A. B. (2) w wysokości 400 (czteryście) złotych,

- G. K. (2) w wysokości 180 (sto osiemdziesiąt) złotych.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt X K 428/16

UZASADNIENIE

W związku ze złożeniem wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku przez obrońcę oskarżonego A. B. (1), Sąd stosownie do treści art. 423§1a k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia w sprawie co do części dotyczącej tego oskarżonego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 sierpnia 2015 roku w godzinach porannych A. B. (2) spożywał na czczo alkohol – około 250 ml wódki i 1 litr piwa. Następnie wsiadł do samochodu osobowego marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i jechał ulicą (...) w K. w kierunku G.. Wraz z nim na fotelu pasażera jechał G. K. (2). Pojazd, którym się poruszali, nie był w pełni sprawny, miał uszkodzoną skrzynię biegów. A. B. (2) w pewnym momencie, na wysokości stacji (...), z nieustalonych przyczyn najechał na tył jadącego przed nim pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowanego przez S. G. (1).

Dowody: zeznania świadka S. G. (1) k. 144v.-145, 345-347; częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. B. (1) k. 187-188, 227v.; umowa kupna-sprzedaży k. 17-17v.

W wyniku kolizji doszło do uszkodzenia obu pojazdów. W samochodzie marki A. (...) widoczne było uszkodzenie tylnej pokrywy bagażnika, tylnego zderzaka, nadkola oraz tylnego lewego reflektora. W pojeździe O. (...) odnotowano

uszkodzenie prawego tylnego błotnika. Ponadto na skutek kolizji S. G. (1) doznał urazu kręgosłupa, co spowodowało rozstrój zdrowia na czas trwający nie dłużej niż 7 dni.

Dowody: zeznania świadka S. G. (2) k. 144v.-145, 345-247; dokumentacja medyczna k. 146-155; opinia sądowo – lekarska k. 197-199.

Zaraz po kolizji A. B. (2) wysiadł z samochodu. Strony ustaliły, że spiszą oświadczenie o kolizji. Z dokumentacji samochodu wynikało, że auto nie ma aktualnego przeglądu technicznego i polisy OC. Widząc to S. G. (1) natychmiast powiadomił policję, jednocześnie z auta, jakim poruszali się sprawcy, spuszczać powietrze przez wentyl z dwóch kół od strony kierowcy, żeby uniemożliwić dalszą podróż B. i K.. Podejrzał, że kierowca i pasażer znajdują się w stanie nietrzeźwości, wyczuwał od nich bowiem silna woń alkoholu. G. K. (2) wszedł do samochodu i pokierował nim na (...) na ulicy (...) w K., żeby uzupełnić powietrze w kołach. Tym razem A. B. (2) usiadł na siedzeniu pasażera. Na stacji G. K. (2) udał się do toalety. Wrócił po około 10 minutach i wszedł do samochodu na miejsce kierującego. Pracownik stacji wobec podejrzenia, że kierujący pojazdem marki O. (...) znajduje się w stanie nietrzeźwości, wezwał policję. Z polecenia dyżurnego KPP P. na miejsce przyjechał patrol, który zabezpieczył pojazd i wylegitymował kierującego pojazdem. Okazało się, że G. K. (2) nie posiada uprawnień do prowadzenia pojazdów, ponadto wyczuwalna była od niego silna woń alkoholu. Zdecydowano o poddaniu go badaniu trzeźwości, na co ten nie zgodził się, choć przyznał, że spożywał alkohol. Wobec powyższego G. K. (2) został przewieziony do miejscowości P. do P. Pogotowia (...), gdzie pobrano od niego krew do badań. Na miejscu poddano go badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem A. I. nr (...). A. B. (2), z uwagi na podejrzenie, że kierował pojazdem O. (...) przed kolizją ze S. G. (1) po spożyciu alkoholu, również poddano badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem marki A. (...) posiadającym świadectwo wzorcowania z wynikiem o godz. 18.53 0,64 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz pobrano od niego krew do badania. Ustalono także, że B. posiada aktualny zakaz prowadzenia pojazdów do dnia 20 marca 2022r. wydany przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie o sygnaturze akt. II K 380/09.

Dowody: wyniki badania urządzeniem k. 4-4v.; częściowo wyjaśnienia oskarżonego G. K. (1) k. 227v.; częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. B. (1) k. 187-188, 227v.; zeznania świadka S. G. (1) k. 144v.-145; protokół badania k. 21-21v.; świadectwo wzorcowania k. 22-23; zeznania świadka R. S. (1) k. 77v.; zeznania świadka M. S. k. 80v., 347; zeznania świadka B. Z. k. 83v., 161-162; 355-356; sprawozdania z pobrania krwi k. 93-100v.; odpis wyroku k. 136-138; opinia k. 233.

W dniu 24 października 2015r. A. B. (2) spożywał alkohol. Wszedł do jednego z samochodów, pozostawionych przez klientów zakładu blacharskiego w L. – P. M. o numerze rejestracyjnym (...) i pojechał na ulicę (...). Tam wjechał na skarpę, z której nie mógł wycofać. Przed dalszą jazdą powstrzymali go mieszkańcy L., zawiadomili policję z uwagi na podejrzenie, iż kierujący pojazdem znajduje się w stanie nietrzeźwości. W trakcie oczekiwania na przyjazd patrolu policji A. B. (2) próbował zbiec z miejsca zdarzenia, jednak wyrzucił się na ziemię doznając otarcia naskórka w okolicach lewego oka i zasinienia. Na miejsce przyjechał patrol, który podjął próbę przeprowadzenia badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, gdyż od A. B. (1) wyczuwalna była bardzo silna woń alkoholu. B. jednak kategorycznie odmówił twierdząc, że to nie on prowadził pojazd, jednocześnie nie potrafił wskazać kierującego. Próbował również ukryć kluczyk od pojazdu pod ubraniem. Nie posiadał dokumentów od pojazdu tj. dowodu rejestracyjnego i aktualnej polisy OC. Funkcjonariusze ustalili, że A. B. (2) posiada aktualny zakaz prowadzenia pojazdów. Wobec odmowy sprawdzenia stanu trzeźwości udano się z B. do P. celem pobrania próbki krwi do badania. Na podstawie przeprowadzonego dwukrotnie badania krwi stwierdzono, że A. B. (2) o godz. 16.10 miał 3,04 % alkoholu we krwi. II próba przeprowadzona o godz. 17.10 wykazała obecność 2,70‰ alkoholu we krwi.

Dowody: częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. B. (1) k. 187v.-188; sprawozdanie z badania krwi k. 178 – 178v.; protokół pobrania krwi 179-180v.; zeznania świadka P. G. k. 166v., 315-316; zeznania świadka P. S. (1) k. 170-171, 313; zeznania świadka P. R. k. 173v. – 174, 314-315; zeznania świadka B. P. k. 348; opinia sądowo-lekarska k. 215-216; odpis wyroku k. 223-223v.

A. B. (2) posiada wykształcenie podstawowe, z zawodu jest blacharzem samochodowym. Jest kawalerem, posiada trójkę dzieci. Na jego utrzymaniu pozostaje jego konkubina i dwoje dzieci. Prowadzi działalność gospodarczą, zyskując dochody rzędu 2.000 miesięcznie. Jego konkubina osiąga dochód około 600 złotych miesięcznie. Nie posiada majątku. Nie był leczony neurologicznie, psychiatrycznie ani odwykowo. Był uprzednio karany, w tym za kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości.

Dowody: karta karna k. 193a-193c, 274-276, 336-338; odpis wyroku k. 136-138; 203-204, 205; dane osobopoznawcze k.187-187v., 189.

W postępowaniu przygotowawczym oskarżony A. B. (2) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia. Z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia wynikający z art. 424§1 k.p.k. odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień oskarżonego.

Wyjaśnienia oskarżonego A. B. (1) k. 187-188.

Sąd zważył, co następuje :

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów Sąd przyjął, że sprawstwo oskarżonego A. B. (1) odnośnie zarzucanych mu czynów nie budzi wątpliwości. Powyższe ustalono głównie w oparciu o protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości z dnia 7 sierpnia 2015r., sprawozdań z przeprowadzonych badań krwi na zawartość alkoholu etylowego z dnia 18 sierpnia 2017r. i 16 listopada 2015r. oraz zeznań świadków, a także opinii sądowo-lekarskich sporządzonych w sprawie.

Sąd dał wiarę zeznaniom S. G. (1), który w sposób spójny i logiczny przedstawił przebieg zdarzeń z dnia 7 sierpnia 2015r. Opisał stan i zachowanie sprawcy zaraz po zdarzeniu. Umotywował w sposób logiczny podjęte przez siebie czynności (zawiadomienie policji wobec podejrzenia, że kierujący pojazdem marki O. (...) znajduje się w stanie nietrzeźwości, spuszczenie powietrza w kołach pojazdu oskarżonego celem udaremnienia mu dalszego jego prowadzenia). Świadek mimo upływu czasu rozpoznał kierującego pojazdem i nie miał wątpliwości, co do osoby sprawcy. Jego zeznania nie zawierają nieścisłości, dlatego Sąd uznał je za w pełni wiarygodne. Co więcej zaraz po przedmiotowym zdarzeniu pozostawał w kontakcie słownym z funkcjonariuszami policji. Sąd uznał, że S. G. (1), chociaż w toku postępowania sądowego był słuchany prawie po dwóch latach od dnia kolizji, w miarę szczegółowo pamiętał okoliczności zdarzenia.

Sąd dał wiarę zeznaniom M. S., pracownika stacji paliw w K.. Choć nie pamiętał pewnych szczegółów zdarzenia, jak np. marki samochodu oskarżonego, co jest uzasadnione z racji upływu czasu, to jego zeznania niewątpliwie przyczyniły się do ustalenia osoby kierującej pojazdem, bowiem przedstawił własne spostrzeżenia, co do szczegółów wyglądu oskarżonego, jak blizna na głowie w kształcie krzyżyka, a także podał, że zarówno kierowca samochodu jak i pasażer byli w tamtym czasie pod wpływem alkoholu. Nadmienić należy, że Sąd nie znalazł podstaw, by stwierdzić, że powyższe zeznania mogłyby być nieprawdziwe, gdyż jest on osobą obcą dla stron i nie miałby interesu, by nadmiernie obciążać oskarżonego. W sprzeczności ze wskazaniami świadka nie stał przy tym żaden inny uznany przez Sąd za wiarygodny dowód przeprowadzony w sprawie, przeciwnie – znajdowały one potwierdzenie w znajdujących się w aktach sprawy dokumentach. W związku z powyższym Sąd uznał omawiane zeznania za wiarygodne i dokonał ustaleń faktycznych w sprawie w oparciu o ich treść.

Okoliczność, że oskarżeni znajdowali się pod wpływem alkoholu, potwierdziła również świadek B. Z.. Należy zaznaczyć, że świadek nie podchodziła na bliską odległość do oskarżonego, a więc nie mogła wyczuć od niego woni alkoholu, niemniej jednak widząc zachowanie oskarżonych nie miała wątpliwości, że kierujący pojazdem i pasażer byli nietrzeźwi. Wskazała ona zgodnie ze swoją pamięcią, kto prowadził pojazd wjeżdżając na stację paliw. Jej spostrzeżenia są tożsame ze spostrzeżeniami świadka M. S., dlatego w ocenie Sądu B. Z. prawidłowo zapamiętała osobę sprawcy, a podane przez nią okoliczności dotyczące kierowania przez G. K. (1) O. (...) w momencie wjeżdżania

na stację LOTOS, są zgodne z prawdą. Nie zaprzecza to jednak faktowi, że oskarżony A. B. (2) kierował pojazdem przed i w trakcie kolizji z autem S. G. (1).

Wygląd oskarżonych przybliżył R. S. (2). Świadek nie pamiętał wprawdzie szczegółów dotyczących ubioru oskarżonego, to jednak jego depozycje pozwoliły na jednoznaczne stwierdzenie, że to G. K. (2) kierował O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w chwili wjeżdżania na stację benzynową w K.. Informacje te korespondują z innymi dowodami w sprawie.

Przechodząc do omówienia wyjaśnień A. B. (1) i G. K. (1) odnośnie zdarzenia z dnia 07.08.2015r., Sąd zważył, że oskarżeni prawidłowo zawiadomieni o terminach rozprawy nie stawili się na nie, nie uzasadniając swojej nieobecności, w związku z czym poprzestano na ujawnieniu w niniejszym postępowaniu ich wcześniej złożonych wyjaśnień. Sąd zważył dalej, że do wyjaśnień oskarżonych podszedł z daleko idącą ostrożnością, mając na uwadze fakt, że nie mieli obowiązku mówienia prawdy (jako podejrzani) oraz że mieli interes w nie przedstawianiu niekorzystnych dla siebie informacji. Sąd szczególnie wnikliwie dokonywał ich oceny, mając na uwadze całość materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, w szczególności zaś protokołów z badań stanu trzeźwości oraz zeznań świadków. Uwzględniając wyniki powyższej analizy Sąd uznał, że nie polegały na prawdzie te wyjaśnienia A. B. (1), w których zaprzeczył on, że prowadził samochód w stanie nietrzeźwości. W tym zakresie, jako sprzeczne z depozycjami B. Z., M. S. i S. G. (1), którzy widzieli oskarżonego jak kierował pojazdem lub też wysiadał z miejsca kierowcy. W sprzeczności bowiem z pozostałym materiałem dowodowym pozostają wyjaśnienia oskarżonych dotyczące tego, kto kierował pojazdem przed, w trakcie i po spowodowaniu kolizji. Oskarżeni podali, że A. B. (2) nie prowadził samochodu, tymczasem świadkowie widzieli, że przed i w trakcie kolizji za kierownicą pojazdu siedział A. B. (2) i bez wahania go rozpoznali. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonych, że G. K. (2) również kierował pojazdem, z tym rozróżnieniem, że miało to miejsce już po uderzeniu w pojazd marki A.. Sąd potraktował rozbieżności między wyjaśnieniami oskarżonych a faktami ujawnionymi w toku przesłuchania świadków za linię obrony oskarżonych, którzy próbowali sprawstwo czynu scedować na G. K. (1). Po drugie zaś Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom A. B. (1) w zakresie tego, że nie miał wiedzy odnośnie stanu trzeźwości G. K. (1) oraz tego, że G. K. (2) po spożyciu alkoholu nie prowadził pojazdu.

W ocenie Sądu okoliczności przytoczone przez oskarżonych dotyczące tego, że pozostawili otwarty samochód przy S. G. (1) i oddalili się z miejsca wypadku, po czym później powrócili i zastali spuszczone powietrze w kołach samochodu, polegają na prawdzie. Potwierdził je sam G.. Niemniej oskarżeni podali wymyślony na potrzeby sprawy powód oddalenia się z miejsca zdarzenia. Ewidentnie tendencyjne były wskazania G. K. (1) odnośnie oddalenia się z miejsca zdarzenia, żeby kupić doładowanie do telefonu. Obiektywnie oceniając zachowanie oskarżonych należało bowiem stwierdzić, iż w rzeczywistości starali się oni uciec z miejsca stłuczki i „przeczekać” interwencję patrolu policji, by uniknąć ujawnienia faktu prowadzenia przez nich pojazdu w stanie nietrzeźwości.

Jako zasługujące na wiarę zostały ocenione zeznania świadków P. R. i P. S. (2), którzy przeszkodzili A. B. (2) w dalszym prowadzeniu pojazdu w dniu 24.10.2015r., ujęli oskarżonego i zgłosili ten fakt policji. Ich depozycje Sąd uznał za w pełni wartościowe dla ustalenia stanu faktycznego, bowiem świadkowie byli uczestnikami przedmiotowego zdarzenia, a więc mieli wiedzę odnośnie jego przebiegu oraz stanu oskarżonego podczas prowadzenia pojazdu. Na podstawie ich oświadczeń została sporządzona również notatka urzędowa z dnia 24.10.2015r. Słuchani podczas rozprawy głównej P. R. i P. S. (2) potwierdzili swoje zeznania złożone w toku postępowania przygotowawczego. Mimo upływu czasu dobrze zapamiętali przebieg zatrzymania kierującego pojazdem w stanie nietrzeźwości. Ich zeznania pozwoliły na ustalenie, co działo się do momentu przyjazdu funkcjonariuszy policji. Wobec powyższego w ocenie Sądu ich zeznania były istotne dla sprawy.

Natomiast jeżeli chodzi o zeznania świadka P. G. – właściciela samochodu osobowego M. o numerze rejestracyjnym (...) – nie wniosły one nic nowego do sprawy. Świadek prowadził działalność gospodarczą Petit G. P. G. polegającą na pomocy drogowej i handlu samochodami i w dniu 24.10.2015r. otrzymał zlecenie, żeby odholować pojazd. W toku postępowania przygotowawczego podał, że odnośnie osoby kierującej pojazdem wiedzę czerpał z informacji znajdujących się na zleceniu. Zeznania świadka stanowiły potwierdzenie, że takie zdarzenie miało miejsce i że był właścicielem samochodu.

Bez znaczenia dla sprawy okazały się być także zeznania B. P., zatrudnionej w firmie, w której pracował oskarżony A. B. (2), jak również zeznania A. C., który przedstawił wspólna przejażdżkę z B. po miejscowości L., jednak nie potrafił umiejscowić jej w czasie.

Co zaś się tyczy oceny wiarygodności wyjaśnień złożonych przez A. B. (2) Sąd podszedł do nich z ostrożnością mając na uwadze, że oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu. Wyjaśnienia oskarżonego pozostają w zasadniczej sprzeczności z zeznaniami świadków P. R. i P. S. (2), którzy dokonali zatrzymania oskarżonego. W konsekwencji wyjaśnienia A. B. (1) w zakresie tego, jak znalazł się w L., zostały przez Sąd pominięte jako stanowiące wyłącznie przyjętą linię obrony.

Ponadto, Sąd uznał za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie dokumenty ujawnione w trybie art. 393§1 i 2 k.p.k., w szczególności dokumenty w postaci: protokołów z przebiegu badania stanu trzeźwości, protokół pobrania krwi, danych o karalności, danych osobopoznawczych oraz odpisów orzeczeń. Brak w sprawie innych dokumentów, które mogłyby podważyć autentyczność wymienionych, bądź też zakwestionować ich autorstwo i treści w nich zawarte. Mając ponadto na uwadze zgodność danych wynikających z powyższych dokumentów z treścią zeznań świadków, brak było podstaw do zakwestionowania wiarygodności wskazanych dowodów. Dowody te mają szczególny charakter, gdyż stanowią jedną z podstaw do ustalenia sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanych mu oskarżeniem czynów, pozwalają również potwierdzić informację dotyczącą jego uprzedniej karalności.

Podobnie za wiarygodny dowód uznał Sąd notatki urzędowe ujawnione sporządzone w dniu 7 sierpnia 2015 r. i 24 października 2015 r. Sąd podkreśla przy tym, iż notatki urzędowe dotyczące okoliczności zdarzeń stanowiących przedmiot niniejszego postępowania potwierdzają jedynie obiektywny fakt ich zaistnienia, zaś w pozostałym zakresie, nie stanowiły podstawy poczynionych ustaleń faktycznych.

W pełni wartościowy materiał dowodowy stanowią również opinie sądowo – lekarskie wydane przez lekarza (...) z dnia 29.01.2016r. oraz przez lekarza patomorfologa C. W. z dnia 24.04.2016r. Opinie te nie budzą w ocenie Sądu wątpliwości. Zostały bowiem sporządzone przez biegłych w zakresie ich specjalności zawodowej, zgodnie ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia. Zaprezentowane zaś wnioski korespondują z całokształtem materiału dowodowego w zakresie, w jakim został on uznany za wiarygodny. Z tych względów Sąd uznał je za miarodajne dowody na przytoczone okoliczności i dokonał ustaleń w powyższym zakresie również na ich podstawie.

Na podstawie przedstawionej powyżej oceny materiału dowodowego, zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, iż oskarżony A. B. (2) dopuścił się zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów kwalifikowanych z art. 178a§1 i 4 k.k.

Sąd zważył, iż na gruncie art. 178a§1 k.k. odpowiedzialność karną ponosi osoba, która znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Definicji stanu nietrzeźwości dostawcza natomiast art. 115§16 k.k. zgodnie z którym zachodzi on wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

W przedmiotowej sprawie, co ustalono w sposób bezsporny, oskarżony prowadził w dniu 07 sierpnia 2015 roku samochód osobowy marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), będąc w stanie nietrzeźwości – 0,64 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Ponadto na podstawie zgromadzonych dowodów nie ulega wątpliwości, że w dniu 24 października 2015 roku A. B. (2) został zatrzymany jako kierujący pojazdem marki M. o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, gdzie wyniki badań wykazały kolejno 3,04 promila oraz 2,70 promila alkoholu we krwi.

Niewątpliwie zatem zachowanie A. B. (1) w obu przypadkach wyczerpało ustawowe znamiona czynu z art. 178a§1 k.k., co zostało mu przypisane w wyroku wydanym w przedmiotowej sprawie.

Zdaniem Sądu oskarżonemu przypisać można także winę w popełnieniu omawianych czynów. Oskarżony ze względu na wiek jest osobą zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Należy podkreślić, iż oskarżony rozpoczynając jazdę samochodem wiedział, że znajduje się pod wpływem alkoholu, znał też ilość wypitego alkoholu i miał świadomość, że znajduje się w stanie nietrzeźwości, a także że posiada zakaz prowadzenia pojazdów, wobec czego dawał sobie sprawę z tego, iż jego zachowanie narusza normy prawne, a jednak godził się na to.

Mając jednocześnie na uwadze informacje związane z uprzednią karalnością A. B. (1), Sąd uznał, że swoim zachowaniem wyczerpał on znamiona przestępstwa z art. 178a§4 k.k.; był on bowiem uprzednio prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 06 marca 2012 roku wydanym w sprawie XK 1057/11 za czyn z art. 178a§1 k.k. Zgodnie z treścią art. 178a§4 k.k. jeżeli sprawca dopuścił się czynu określonego w art. 178a§1 k.k. w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd uznał, że popełnione czyny stanowią ciąg przestępstw, bowiem zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności oraz do żadnego z nich nie zapadł wyrok, choćby nieprawomocny. Sąd doszedł do przekonania, iż właściwą dla oskarżonego karą będzie kara 3 lat pozbawienia wolności. Jednocześnie Sąd uwzględnił przy tym okoliczność, że bezwzględna kara pozbawienia wolności winna być traktowana jako ultima ratio i orzekana jedynie wówczas, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić jej celów; jest ona ostatecznością wśród pozostałych środków oddziaływania na sprawcę przestępstwa, której należy unikać, a nie jej nadużywać i wymierzać karę tylko wtedy, gdy inne środki nie spełnią celów postępowania (art. 58§1 k.k.) (wyrok SA w Krakowie z dn. 20.11.2003r., II AKa 06/03, KZS 2004/1/29).

Podkreślić należy, że oskarżony był uprzednio karany i to za czyny popełnione umyślnie, w tym za prowadzenie pojazdu znajdując się w stanie nietrzeźwości. Pomimo tego ponownie popełnił on przestępstwo polegające na umyślnym naruszeniu obowiązujących norm prawnych; co więcej – czyny, za które został skazany w przedmiotowej sprawie, zostały dokonane w ciągu pięciu lat od odbycia w okresie od 31.08.2013r. do 31.08.2014r. kary jednego roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 06.03.2012 r. w sprawie X K 1057/11 za czyn z art. 178a§1 i 4 k.k. i inne, a więc w okresie recydywy, a także wbrew obowiązującemu zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Przechodząc do omówienia kwestii wymiaru kary, na wstępie podkreślić należy, iż okoliczności dotyczące popełnienia czynów zarzucanych oskarżonemu, jak również postawa oskarżonego oraz dotychczasowy sposób jego życia, w szczególności zaś lekceważenie przez oskarżonego porządku prawnego pomimo uprzedniego skazania, uzasadniają wniosek, iż funkcjonując w warunkach wolności kontrolowanej – nawet pod stosownym nadzorem – zachodzi wysokie prawdopodobieństwo że popełni on ponownie przestępstwo, a tym samym przemawiają za orzeczeniem bezwzględnej kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu jedynie stosunkowo długa kara pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym spełni pokładane w niej cele. A. B. (2) do refleksji nad swoim postępowaniem nie zdołał bowiem skłonić wcześniej orzekane wobec niego kary, nie przyniosły one spodziewanego efektu resocjalizacyjnego. A. B. (2) notorycznie narusza porządek prawny i stanowi zagrożenie w komunikacji, prowadząc pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości. Na niekorzyść sprawcy przemawia również fakt, że prowadził on samochód bezpośrednio po spożyciu alkoholu (alkohol spożył tego samego dnia), co zdaniem Sądu jest ostentacyjnym naruszeniem przepisów prawa z pełną świadomością godzenia w normy prawne.

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna zarówno do stopnia jego zawinienia, jak i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Zachowanie oskarżonego cechował bowiem wysoki stopień zawinienia – dopuścił się przypisanego mu przestępstwa w zamiarze bezpośrednim, poruszał się drogą publiczną, a więc stanowił poważne zagrożenie komunikacyjne. Ponadto w dniu 7 sierpnia 2015r. nie został zatrzymany na skutek rutynowej kontroli drogowej, a z przyczyn kolizji, jaka miała miejsce z winy oskarżonego. W świetle powyższego zachowanie A. B. (1) należy potraktować jako świadome i rażące lekceważenie obowiązujących przepisów prawa. Nie

bez znaczenia pozostaje nadto fakt, iż stężenie alkoholu w jego organizmie znacznie przekraczało wartość wskazaną w art. 115§16 k.k., jak i to, że w przeszłości dopuścił się tożsamego rodzajowo występku. Jednocześnie Sąd zważył, iż oskarżony uprzednio wchodził w konflikt z prawem, co świadczy o tym, że tego typu zachowania nie mają incydentalnego charakteru, a oskarżony łamie porządek prawny notorycznie. Sąd doszedł zatem do wniosku, iż cele stawiane karze zrealizuje jedynie dłuższa, bezwzględna kara pozbawienia wolności.

Sąd stwierdził również, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdowała norma art. 42§3 k.k. obligująca do orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Sąd zważył w tym względzie, że w niniejszej sprawie nie zachodzą żadne szczególne okoliczności, czy wyjątkowy wypadek uzasadniający odstępianie nakładania na oskarżonego wskazanego środka.

Mając na uwadze treść art. 43a§2 k.k. Sąd zastosował wobec oskarżonego środek karny w postaci zobowiązania oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w wysokości 16.000 złotych (ustalonej w oparciu o możliwości zarobkowe oskarżonego) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, do czego był zobligowany treścią wskazanego przepisu. Sąd uznał, iż świadczenie to, w wysokości określonej w niniejszym wyroku, wzmocni korzystne oddziaływanie na sprawcę, stwarzając podstawy do przekonania, że naruszanie przepisów prawa w taki sposób, jak dopuścił się oskarżony, skutkuje dolegliwościami i nie jest opłacalne.

Sąd orzekł również w przedmiocie kosztów procesu i na mocy art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt. 3 i 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) obciążył oskarżonych kosztami sądowymi w całości, w tym wymierzył oskarżonemu A. B. (2) opłatę w wysokości 400 złotych. Sąd nie znalazł bowiem żadnych podstaw do zwolnienia A. B. (1) od ich poniesienia. Sąd przy rozstrzyganiu tej kwestii kierował się ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania, zgodnie z którą każdy, kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów.

Sędzia SR Joanna Jurkiewicz

Zarządzenia:

- 1) odnotować w rep. K i kontrolce uzasadnień;
- 2) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obrońcy A. B. (1);
- 3) przedłożyć z wpływem lub do uprawomocnienia.

G., dnia 18.10.2017 roku